

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. Lucae Pinelli Societatis Jesu Theologi, De
Perfectione Religiosa, Et Obligatione, Qvam Qvisqve
Religiosus ad eam consequendam habet. Libri Quatvor**

Pinelli, Luca

Mogvntiae, 1604

XXIV. Quam conueniens sit religiosum esse obedientiae studiosum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-46699](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-46699)

secuto, plus spiritualis questus facere, quam qui opas exequitur. Religiosus, qui desiderio tenetur ieiunandi ad carnem suam affligendam pro peccatis, & tamen propter obedientiam abstinet à ieiunio, plus apud Deum meretur abstinendo, quam alius ex pietate ieiunando. Hic enim tantum habet ieiunij meritum; ille verò non solùm ieiunij, quia ex parte sua paratus fuit ad ieiunium, sed etiam obedientiæ meritum reportauit. Iudica tuo modo, sitnè privilegium, quo obedientiæ beneficio ornauit religiofos, vrile & salutare? Quo verò animo putas me ferri in eos, qui tam parum affecti sunt ad obedientiam? O quantam iacturam facit bonorum spiritualium, qui suo arbitratu agit, quod per obedientiam agere poterat. Omne opus bonum, siue paruum sit, siue magnum, si obedientiæ sigillo sit obsignatum summi precij est æquè in celo ac in terra.

Quam conueniens sit Religiosum esse obedientiæ studiosum.

CAPVT XXIV.

FILII, si constituas apud animum tuum te metipsum, necessarium est, vt decernas

toto pectore obedientiæ virtutem amplecti, idoneumq; te reddas ad integram obedientiam præstandam. Recordare me formam ferui assumpsisse, vt submitterem me, obediremq; hominibus propter salutem tuam. Nec solùm proposui, publiceq; sum protestatus me venisse non ad perficiendâ meam, sed patris, à quo missus eram voluntatem, sed etiam tempestiuè cæpi patere legi eius, ad quam tamen non tenebar, mandatis, atque ad eorum obseruationem, nec pudore, nec dolore, nec mortis periculo fui absteruitus. Imò, sicut Euangelista meus Ioannes scripsit, obedientiam appellauit meum cibum, nec iniuria nihil enim erat in hac vita quod æquè me oblectaret, ac mei Patris cælestis voluntas; sic prorsus vt quicquid amarum & acerbum incideret, dulcesceret. Qua de causa passionis calix qui humanitati erat amarissimus, promptissimè à spiritu, velut suauissimus, est acceptatus, quia manu obedientiæ per Patrem porrigebatur. Quis ergò religiosus iure poterit repudiare obedientiâ, quæ mihi fuit cibus? Malum signum est, quando Domini cibus displicet seruo.

At quid demùm esse potest fili, quod tibi non arridet in Obedientia? An fortè quod animaduertas te subiectum homini? aut quod

Q 2

erube-

Ioan. 4.

erubescis alieno parere imperio? Ego sum
 vniuersitatis huius Dominus, sum Patris ce-
 lestis sapientia, & tamen hominibus subie-
 ctus fui, nec obiter tantum, aut paucis vici-
 bus, sed indè à prima ætate vsque ad igno-
 miniosam crucis mortem. Neque dunta-
 xat obediui hominibus iustis & probis, vt
 meæ matri, & Iosepho meo nutritio, sed e-
 tiam iudicibus iniquis, vt Annæ, Caiphæ,
 Herodi & Pilato, qui cum scirent me iniu-
 stè accusatum, nec posse aliquid eorum,
 quæ improbè obiicerentur probari, tamen
 me condemnarunt ad spinas, flagella &
 crucem ipsam, totumque nulla appellatio-
 ne facta, nulla apologia adhibita, imò nul-
 lo verbo edito patienter toleraui. Obtem-
 peraui quoque peruersis eorum ministris, qui
 sine causa mihi infregerunt colaphos, vul-
 tum conspuerunt, & per vias publicas hinc
 indè cum summa ignominia traxerunt. De
 quibus omnibus nihil sum conquestus, imò
 cum possem omnia vindicare, & ob summam
 iniuriam mihi illatam iustissimè illos casti-
 gare, tamen me continui, & promptè o-
 mnia quæ mihi mandarunt, sum executus.
 Age dic mihi, an tibi adhuc durum sit & a-
 sperum obedire? Tu non es ob obedienti-
 am alligatus columnæ, & flagellatus, sicut
 ego.

ego. Tu non es manibus in terga reuinctis, funeque in collum iniecto per publicas vr-
bis plateas tractus, sicut ego. Potestne fieri,
vt pudeat te obtemperare in rebus bonis,
quæ in tuam laudem meritumque redun-
dant; postquam ego Dominus tuus obtem-
peraui in rebus malis, in meum dedecus; tor-
mentum & ignominiam cedentibus? Ra-
tiocinare nunc tecum, vtrum conueniat
potius promptè obsequi Superiorum man-
datis, an verò reniti, si quid imperetur parum
tuo palato gratum. quod etiam si factu sit
facile, inimicus tamen efficiet, vt appareat
arduum & difficile, vt vel prorsus non pare-
as, vel meritum saltem obedientiæ perdas.
Exemplo esse possunt Adam & Eua paren-
tes primi: quibus cum à Domino mandatū
datum esset, vt abstinerent à fructibus vnus
arboris in paradiso existentis, quod non e-
rat graue & difficile, cum suppetere ibidem
aliæ arbores multæ fructibus onustæ. At
callidus humani generis hostis in animis
eorum effecit, vt videretur equo durius mā-
datum, & facilius eos perduceret ad præua-
ricationem. Non debet difficile videri seruo
eā viam inire, quam Dominus eius cum
multo maiori ante ipsum discrimine est in-
gressus, & quamuis iter periculosum foret,

Q3

modo

modo impossibile non sit, conuenit vt perficiat.

FILI, quamdiu auicula libera & soluta vagatur in cāpis facit quod libuerit: at quando capta est, & in caueā inclusa, facit quod voluerit Dominus. Cum degeres in seculo, viuebas arbitrato tuo, comedebas quando libebat, faciebas quicquid placebat, quia eras tibi ipsi Superior; quod tunc congruens erat; quandoquidem in mundo professionem omnes faciunt, vt quisque suo nutu & modo gubernetur. At quando seculo renunciaſti, delegiſti tibi alium Superiorem, qui locum meum obtineret, ac professionē feciſti non ex arbitrato & iudicio tuo, sed alieno vitam instituendi. Qui ergo in religione existens pergit viuere modo suo, quē admodū faciebat in seculo, declarat se nondū è seculo ad religionem demigrasse, aut foris quidem demonstrat se religiosum, sed intus & in cute est secularis, vel potius neuter est, nec religiosus, nec secularis. Vbi non est obedientia, ibi non potest religio nomē suum tueri: quia nec subditi diu conseruari possunt, cum non sint cum capite coniuncti. Præcipuum ciuitatis propugnaculum est concordia & vnio ciuium. Sic vnio subditorum cum superiore capite suo, quam efficit

efficit obedientia, est salus religionis. Vbi obedientia est, est consensus, consensus autē conseruat & corroborat quamuis congregationem multorum. Apostoli mei numero fuere pauci, & in conspectu mundi abiecti, tamen magna fecerunt, quia fuerunt concordēs, & mihi suo Superiori tam obsequentes, vt ne perderent obedientiam, maluerint perdere vitam; si modo obediens mori potest. Quare qui negligit obedire etiam in rebus paruis, non cognoscit obedientiæ valorem, sicut cognouerunt Apostoli & Apostolorum magister, qui potius parati fuerunt perdere vitam, quam deserere obedientiam.

IN militia seculari tanti fit obedientia militum erga belli duces, vt nonnunquam ob leuissimam inobedientiam morte mulentur. cum tamen qui nomē dant militiæ nullum votū obedientiæ faciant, sed tantū iurati spondeant se hosti bellū illaturos, & urbem vel propugnaculum defensuros. Si ergo militia temporalis tam exactam postulat obedientiam, nec vllam etiam in rebus exigui momenti inobedientiam impunè permittit, quantam meritò requirat militia spiritualis & religiosa, in quam nullus admittitur nisi religione voti se astringat

Q

gat

gat ad Obedientiam? Quomodo verò potest tolerari in hac vlla inobedientia, cum huius militiae ita proprium sit obedire superioribus, vt sublata obedientia, militia spiritualis tota concidat.

Sunt nonnulli, qui Superiorem quidem aliquem non detrectent, sed nollent sibi aliquid ab eo, maximè si molestum & graue sit, imperari. Hoc desiderium non est boni & veri religiosi ad perfectionem tendentis: immò hoc est velle videri nomine religiosum, non factum, ac optare vt Superior sit statua, non homo. Alij volunt Superiorem esse sedulum in procurandis necessariis ad victum, vestitum, aliaque commoda pertinentibus, ac vt in omnibus euentibus eorum tutelam & patrocinium suscipiat. Verùm non optant eum æquè vigilantem in obseruatione disciplinae religiosae, quae tota pendet ab obedientia. Quod desiderium multò deterius est primo. Hoc enim optare, non est aliud, quàm velle, vt Superior subditos suos faciat non bonos religiosos, sed otiosos & ignauos, qui corpora quidem rectè curet, sed animam in via spiritali non dirigat: qui sit bonus socius, & bonus superior. Subditus, qui vult Superiorem suum non præstare boni Superioris officium, aperte
decla-

declarat se nec boni subditi officium præstare.

De primo obedientia gradu, qui consistit in executione.

CAPVT XXV.

FILI, non arbitreris te multum præstitisse, si quando executus fueris superioris mandatum: hic enim infimus obedientia gradus est, & omni subditorum generi communis, siue sint mancipia, siue serui. Immo deprehenditur quoque in animalibus brutis, quæ vadunt, quocumque dux ea perduxerit, & faciunt, quicquid libuerit ei qui eorum curam gerit. Miser religiosus est, qui dum non paret superioris voluntati, minus facit, quam animalia bruta. Quamuis autem hic primus Obedientia gradus, qui consistit in executione eius quod mandatur ex se sit infimus, tamen si, quemadmodum conuenit, seruetur, mihi est pergratus. Obedientiam meam, quam Patri cælesti præstiti quatuor conditiones gratiorem reddiderunt. Promptitudo, integritas, fortitudo & perseverantia. Eadem acceptam reddunt obedientiam religiosi, & hoc faciliores sunt, quod ex voluntate ad me imitandum cupidiorè proueniunt.

Qs

Obe-